

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 19 sierpnia 2021 r.

DIH-3.707.61.2021.AB

DECYZJA DIH-III /59/2021

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r., poz. 735), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r., poz. 1706), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji DS.NR.D.18.2021.MN Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Gdańsku z dnia 28 czerwca 2021 r. (sygnatura: DS.NR.8361.67.2021.MN.DB), na mocy której przedsiębiorcy Panu Wiesławowi Sobierajskiemu prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą ZPUH „AGROL” Wiesław Sobierajski w Słupsku wymierzono karę pieniężną w wysokości 500 zł (słownie: pięćset złotych) w związku z uchybieniem obowiązku pobierania opłaty recyklingowej od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego, określonego w art. 40a ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz.U. z 2020 r. poz. 1114), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

- I. **uchyla zaskarżoną decyzję w całości,**
- II. **umarza postępowanie pierwszej instancji.**

Uzasadnienie

W dniach 19 - 27 kwietnia 2021 r. inspektorzy reprezentujący Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, zwanym dalej: „Pomorskim WIIH” albo „organem pierwszej instancji” przeprowadzili czynności kontrolne w sklepie (...), należącym do przedsiębiorcy (...) prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...), zwanego dalej: „przedsiębiorcą”, „stroną postępowania” albo „stroną”.

Uprzednio, zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2021 r. poz. 162) (zwanej dalej: „Prawem przedsiębiorców”), skierowano do przedsiębiorcy zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli, sygn. DS.NR.8360.74.2021.JZ z 8 kwietnia 2021 r., ze wskazaniem zakresu przedmiotowego kontroli określonego jako „Sprawdzenie prawidłowości oznakowania opakowań jednostkowych produktów biobójczych

i wyrobów poddanych działaniu produktów biobójczych, a także sprawdzenie prawidłowości obrotu tymi wyrobami”.

W dniu 19 kwietnia 2021 r. czynności kontrolne podjęto po doręczeniu przedsiębiorcy Panu (...) za pokwitowaniem jednego z dwóch jednakowo brzmiących upoważnień nr DS.NR.057.67.2021.JZ z dnia 16 kwietnia 2021 r. do przeprowadzenia kontroli działalności przedsiębiorcy wraz z „Pouczeniem o prawach i obowiązkach kontrolowanego przedsiębiorcy”. Zakres przedmiotowy kontroli był identyczny, jak w ww. zawiadomieniu o zamiarze wszczęcia kontroli, tj.: „Sprawdzenie prawidłowości oznakowania opakowań jednostkowych produktów biobójczych i wyrobów poddanych działaniu produktów biobójczych, a także sprawdzenie prawidłowości obrotu tymi wyrobami”.

W ramach postępowania kontrolnego inspektorzy sprawdzali przestrzeganie przepisów dotyczących produktów biobójczych, jak również przepisów ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz.U. z 2020 r. poz. 1114), zwanej dalej „ustawą o gospodarce opakowaniami”, w zakresie m.in. dot. przestrzegania obowiązku informowania konsumentów o postępowaniu z odpadami opakowaniowymi produktów, czy pobierania opłaty recyklingowej od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego.

W toku kontroli ustalono, że kontrolowany przedsiębiorca oferował konsumentom torby z tworzywa sztucznego nie pobierając opłaty recyklingowej. Z faktury dokumentującej zakup ww. toreb wynikało, że miały one grubość 11 mikrometrów. Ustalono również, że torby służyły do sprzedaży towarów sypkich, w tym materiału siewnego (głównie zbóż), paszy dla zwierząt oraz innych drobnych przedmiotów o charakterze przemysłowym. W powyższym zakresie przedsiębiorca złożył pisemne oświadczenie, które włączono do akt sprawy.

Przebieg kontroli został opisany w protokole kontroli z dnia 24 kwietnia 2021 r. (nr akt kontroli: DS.NR.8361.67.2021.MN.DB). Ponadto Protokole kontroli na karcie nr 5 znajduje się zapis, że „Kontrolę przeprowadzono zgodnie z zakresem przedmiotowym kontroli zawartym w upoważnieniu do kontroli.”

Pomorski WIIH w skierował do kontrolowanego przedsiębiorcy wystąpienie pokontrolne z 19 maja 2021 r., w którym wskazał na stwierdzone w toku kontroli nieprawidłowości, wnosząc jednocześnie o podanie przyczyn ich powstania, niezwłoczne ich wyeliminowanie, a także o podanie terminu zakończenia działań naprawczych.

Pismem z dnia 1 czerwca 2021 r. Pomorski WIIH zawiadomił przedsiębiorcę Pana (...) prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 58 ust. 2 w związku z art. 56 ust. 1 pkt 10c ustawy o gospodarce opakowaniami, w związku z naruszeniem przepisu 40a ww. ustawy, tj. uchybieniem obowiązkowi pobierania opłaty recyklingowej od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego. Stronę w powyższym piśmie poinformowano również o prawach wynikających z art. 9, art. 10 § 1, art.

73 § 1 i art. 78 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r., poz. 735), zwanej dalej „Kpa”.

Przedsiębiorca w piśmie z dnia 11 czerwca 2021 r. wskazał, że w jego przypadku sprzedaż materiałów sypkich, takich jak: pszenica, owies, słonecznik, rzepak i inne, nie podlegają obowiązkowi opłaty recyklingowej. Jednocześnie przedsiębiorca poinformował, że aby wyeliminować niezgodność z prawem, na konto Urzędu Marszałkowskiego została przelana opłata za I i II kwartał 2021 r.

Decyzją nr DS.NR.D.18.2021.MN z dnia 28 czerwca 2021 r. (sygn. akt. DS.NR.8361.67.2021.MN.DB) Pomorski WIIH na podstawie art. 56 ust. 1 pkt. 10c ustawy o gospodarce opakowaniami, oraz art. 104 § 1 i 2 Kpa, wymierzył przedsiębiorcy Panu (...) prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...) karę pieniężną w wysokości 500 zł (słownie: pięćset złotych) w związku z naruszeniem art. 40a ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi. Decyzję doręczono stronie w dniu 29 czerwca 2021 r.

W dniu 20 lipca 2021 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej: „Prezesem UOKiK” albo „organem drugiej instancji” otrzymał, za pośrednictwem Pomorskiego WIIH, odwołanie przedsiębiorcy (...) prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) od ww. decyzji.

W odwołaniu strona postępowania wniosła o uchylenie nałożonej kary pieniężnej i uchylenie decyzji, wskazując, że w toku kontroli nie stwierdzono znacznych uchybień, a jedyne jakie zostało stwierdzone przez kontrolujących wynikało z błędnej interpretacji art. 40a ust. 2 ustawy o gospodarce odpadami. Strona w odwołaniu wskazała, że zgodnie z przytoczonym artykułem „opłaty recyklingowej nie pobiera się od nabywającego bardzo lekką torbę na zakupy z tworzywa sztucznego”, dlatego też przedsiębiorca wykorzystywał bardzo lekkie torby z tworzyw sztucznych do pakowania towaru, który w inny sposób nie może być zapakowany. Ponadto przedsiębiorca wskazał, że w jego przekonaniu korzystając z bardzo lekkich toreb z tworzywa sztucznego o masie poniżej 15 mikrometrów i wykorzystując je do pakowania towaru, który nie posiada własnego opakowania nie przekroczył przepisów prawa w tym zakresie. Odwołujący poinformował również, że po uświadomieniu przez inspektorów, że błędnie interpretował przepisy, dokonał wyliczenia opłaty recyklingowej, którą uiścił wraz z odsetkami za zwłokę na konto Urzędu Marszałkowskiego Województwa Pomorskiego.

Pismem z dnia 28 lipca 2021 r. Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę (...) prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) o przysługującym mu prawie do zapoznania się z aktami i prawie wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes UOKiK ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych

rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem wyższego stopnia i w związku z powyższym, w ramach nadzoru, jest uprawniony do przeprowadzenia niniejszego postępowania.

Do zadań Inspekcji Handlowej należy nadzór nad przestrzeganiem przez przedsiębiorców przepisów m.in. art. 40a ustawy o gospodarce opakowaniami (art. 54 ww. ustawy).

Zgodnie z art. 8 pkt 15a) ustawy o gospodarce opakowaniami przez torby na zakupy z tworzywa sztucznego - rozumie się torby na zakupy, z uchwytemi lub bez uchwytem, wykonane z tworzywa sztucznego, które są oferowane w jednostkach handlu detalicznego lub hurtowego, do których zalicza się:

- a. lekkie torby na zakupy z tworzywa sztucznego o grubości materiału poniżej 50 mikrometrów,
- b. bardzo lekkie torby na zakupy z tworzywa sztucznego o grubości materiału poniżej 15 mikrometrów, które są wymagane ze względów higienicznych lub oferowane jako podstawowe opakowanie żywności luzem, gdy pomaga to w zapobieganiu marnowaniu żywności;
- c. pozostałe torby na zakupy z tworzywa sztucznego o grubości materiału równej 50 mikrometrów i większej.

Ponadto przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego lub hurtowego, w której są oferowane torby na zakupy z tworzywa sztucznego przeznaczone do pakowania produktów oferowanych w tej jednostce, zgodnie z art. 40a ww. ustawy, jest obowiązany pobrać opłatę recyklingową od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego, o której mowa w art. 8 pkt 15a lit. a i c (ust. 1). Jednocześnie opłaty recyklingowej nie pobiera się od nabywającego bardzo lekką torbę na zakupy z tworzywa sztucznego o której mowa w art. 8 pkt 15a lit. b (ust. 2).

Zgodnie z art. 56 ust. 1 pkt 10c ustawy o gospodarce opakowaniami administracyjnej karze pieniężnej, zwanej dalej „karą pieniężną”, podlega ten, kto wbrew przepisowi art. 40a ust. 1 nie pobiera opłaty recyklingowej od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego, której wysokość, stosownie do art. 57 pkt 4 ww. ustawy wynosi od 500 zł do 20 000 zł. Karę, o której mowa powyżej wymierza, w drodze decyzji właściwy wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej.

Kontrola przeprowadzona w sklepie (...), należącym do przedsiębiorcy (...) prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...), dała podstawę do stwierdzenia, że ww.

przedsiębiorca nie wykonał ciążących na nim obowiązków wskazanych w art. 40a ustawy o gospodarce opakowaniami, co z kolei spowodowało zgodnie z art. 56 ust. 1 pkt 10c ww. ustawy wymierzenie administracyjnej kary pieniężnej.

W toku prowadzonej kontroli inspektorzy reprezentujący Pomorskiego WIIH stwierdzili, iż kontrolowany przedsiębiorca oferował konsumentom torby z tworzywa sztucznego nie pobierając opłaty recyklingowej. Z faktury dokumentującej zakup ww. toreb wynikało, że miały one grubość 11 mikrometrów. Ustalono również, że torby służyły do sprzedaży towarów sypkich, w tym materiału siewnego (głównie zbóż), paszy dla zwierząt oraz innych drobnych przedmiotów o charakterze przemysłowym. W powyższym zakresie przedsiębiorca złożył pisemne oświadczenie z 22 kwietnia 2021 r., w którym oznajmił, że faktycznie takiej opłaty nie pobiera.

Powyższe ustalenia kontroli, wykazały jednoznacznie, że przedsiębiorca nie wypełnił obowiązków wymaganych art. 40a ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami, nie pobierając opłaty recyklingowej od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego.

Prezes UOKiK jednocześnie wyjaśnia, że aby bardzo lekka torba na zakupy z tworzywa sztucznego nie podlegała opłacie recyklingowej, poza spełnieniem warunku grubości materiału, z którego została wykonana (poniżej 15 mikrometrów, a więc do 14 mikrometrów włącznie), równocześnie muszą zostać spełnione także przesłanki określające cel jej zastosowania tj.: wymagalność ze względów higienicznych, zastosowanie jako podstawowe opakowanie żywności luzem, gdy pomaga to w zapobieganiu marnowania żywności (art. 8 pkt. 15a lit b ustawy o gospodarce opakowaniami). Oba te kryteria należy uwzględniać łącznie jako: opakowanie żywności sprzedawanej luzem, stosowane, poza względem praktycznym, także ze względów higienicznych. Jest to więc podstawowe opakowanie żywności, dokonane w sklepie. Opakowanie podstawowe należy rozumieć jako pozostające w styczności z żywnością i nie stanowiące kolejnego opakowania. Opakowanie w jednostce handlu detalicznego lub hurtowego w bardzo lekką torbę na zakupy z tworzywa sztucznego, towarów innych niż żywność (np. śrubki, guziki, karma dla zwierząt) sprzedawanych luzem, nie stanowi podstawy do zwolnienia z opłaty recyklingowej.

Mając na uwadze powyższe organ drugiej instancji wskazuje, że stosowane przez kontrolowanego torby z tworzywa sztucznego, nie spełniają definicji bardzo lekkiej torby z zawartej w art. 8 pkt 15a lit. b) ustawy o gospodarce opakowaniami, gdyż zostało spełnione tylko jedno z dwóch kryteriów, tj. dotyczące grubości, w związku z czym nie podlegają zwolnieniu z pobierania opłaty recyklingowej od nabywającego torbę z tworzywa sztucznego.

Mając na uwadze powyższe, naruszenie przez przedsiębiorcę przepisów art. 40a ustawy o gospodarce opakowaniami jest w ocenie Prezesa UOKiK bezsporne i wyczerpujące przesłanki do nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie przepisów art. 56 ust. 1 pkt 10c ww. ustawy. Jednakże skarżoną decyzję należało uchylić, a postępowanie organu pierwszej instancji umorzyć z uwagi na naruszenie przepisów dotyczących postępowania

kontrolnego w zakresie zawiadomienia strony o zamiarze przeprowadzenia kontroli oraz upoważnienia do prowadzenia kontroli, których organ drugiej instancji nie mógł konwalidować.

Prezes UOKiK wskazuje, że zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy Prawo przedsiębiorców zasadą jest, iż organy kontroli zawiadamiają przedsiębiorcę o zamiarze wszczęcia kontroli. Dalej ust. 3 tego artykułu stanowi, iż zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli zawiera m.in. wskazanie zakresu przedmiotowego kontroli (pkt 4). Podobnie obowiązek określenia zakresu przedmiotowego kontroli znajduje się w art. 49 ust. 7 ustawy Prawo przedsiębiorców stanowiący o treści upoważnienia do przeprowadzenia kontroli (pkt 6). Natomiast art. 49 ust. 9 wprost wskazuje, że zakres kontroli nie może wykroczać poza zakres wskazany w upoważnieniu.

Mając na uwadze powyższe, w ocenie Prezesa UOKiK, strona została prawidłowo zawiadomiona o zamiarze wszczęcia kontroli. Organ pierwszej instancji wskazał bowiem w jej zakresie przedmiotowym: „Sprawdzenie prawidłowości oznakowania opakowań jednostkowych produktów biobójczych i wyrobów poddanych działaniu produktów biobójczych, a także sprawdzenie prawidłowości obrotu tymi wyrobami”. Taka treść nie obejmuje swym zakresem kontroli przestrzegania przez przedsiębiorcę przepisów ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz.U. z 2020 r. poz. 1114), co m.in. stanowiło przedmiot kontroli prowadzonej przez organ pierwszej instancji. Prezes UOKiK podnosi przy tym, że treść ustaleń ujętych w protokole jest szerszy niż sprawdzenie prawidłowości oznakowania opakowań jednostkowych produktów biobójczych i wyrobów poddanych działaniu produktów biobójczych, a także sprawdzenie prawidłowości obrotu tymi wyrobami, i odnosi się także do ustaleń w zakresie kontroli ustawy o gospodarce opakowaniami (pkt. 3 karta nr 3 i 4 Protokołu kontroli). Jest to – co prawda – zgodne z zakresem kompetencji Inspekcji Handlowej, ale w przedmiotowej sprawie nie znajduje bezpośrednio powiązania z zakresem przedmiotowym kontroli określonym w zawiadomieniu oraz upoważnieniu do kontroli. Prezes UOKiK zaznacza, że treść zawiadomienia, upoważnienia i protokołu kontroli powinny być ze sobą spójne i jednoznaczne. Tym samym, w ocenie Prezesa UOKiK, Pomorski WIIH naruszył przepisy art. 49 ust. 9 ustawy prawo przedsiębiorców.

Jak już wyżej wspomniano, w toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy prowadzone postępowanie i wydana decyzja była prawidłowa. Istota zasady dwuinstancyjności postępowania administracyjnego (art. 15 Kpa) polega bowiem na dwukrotnym rozpatrzeniu i rozstrzygnięciu przez dwa różne organy tej samej sprawy wyznaczonej treścią zaskarżonego rozstrzygnięcia. Sprawa administracyjna jest dwukrotnie rozpoznana i rozstrzygnięta, po raz pierwszy w pierwszej instancji, a następnie w drugiej instancji. Dwukrotne rozpoznanie oznacza obowiązek przeprowadzenia dwukrotnie postępowania wyjaśniającego, konsekwentnie do tego ukształtowane jest postępowanie odwoławcze, którego przedmiotem nie jest weryfikacja

decyzji, a ponowne rozpoznanie sprawy administracyjnej (B. Adamiak, Odwołanie, s. 144 i n.; J. Wyporska-Frankiewicz, Zasada dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, s. 925). Jak ponadto stwierdził Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 16 lutego 2011 r. (I SA/Gd 1295/10, Legalis) ze względu na zasadę dwuinstancyjności z chwilą zainicjowania postępowania przed organem drugiej instancji na skutek wniesienia środka odwoławczego powstaje obowiązek traktowania postępowania odwoławczego jako powtórzenia rozpatrywania i rozstrzygnięcia tej samej sprawy. Obowiązki organu odwoławczego polegają, zgodnie z wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 7 sierpnia 2007 r. (VII SA/Wa 441/07, Legalis), na ponownym rozpoznaniu i rozstrzygnięciu sprawy. Oznacza to konieczność ponownego przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego, a nie ograniczenie się jedynie do weryfikacji decyzji organu pierwszej instancji. Organ odwoławczy jest tak samo jak organ pierwszej instancji (stosownie do treści art. 140 Kpa) związany z art. 7, 77, 80, 107 § 3 Kpa i ma obowiązek rozpoznać sprawę w oparciu o całokształt materiału dowodowego.

Obowiązująca zasada praworządności – wyrażona zarówno w art. 6 Kpa jak i art. 7 Konstytucji RP – zobowiązuje organ władzy publicznej do działania na podstawie i w granicach obowiązującego prawa oraz stania na straży praworządności. Oznacza to, że wszelkie czynności organów administracji publicznej muszą się mieścić w granicach prawa, a w przypadku gdy norma ustawowa dopuszcza pewien zakres samodzielności organu, to należy z niej korzystać tylko w granicach określonych przepisem prawa.

Tym samym mimo, że nie ma wątpliwości, że strona nie dopełniła obowiązków wymaganych art. 40a ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami, nie pobierając opłaty recyklingowej od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego, nie może ponosić konsekwencji w tym zakresie, bowiem zgodnie z art. 46 ust. 3 ustawy Prawo przedsiębiorców dowody przeprowadzone w toku kontroli przez organ kontroli z naruszeniem przepisów prawa w zakresie kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorcy, jeżeli miały istotny wpływ na wyniki kontroli, nie mogą stanowić dowodu w żadnym postępowaniu administracyjnym, podatkowym, karnym lub karno-skarbowym dotyczącym kontrolowanego przedsiębiorcy.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 2 Kpa organ odwoławczy wydaje decyzję, w której uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję - umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części. Zgodnie z wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie z dnia 17 listopada 2016 r. (II SA/Rz 190/16) w ramach kontroli instancyjnej organ odwoławczy rozpoznaje sprawę niejako „od nowa” i może oczywiście oprzeć swoje ustalenia na ustaleniach poczynionych przez organ pierwszej instancji i przywołać je jedynie w swoim uzasadnieniu, jednakże w sytuacji, kiedy są one kwestionowane w odwołaniu, konieczne jest ponowne przeprowadzenie tych ustaleń i wskazanie dowodów, na których się one opierają (LEX nr 2162495). Tym samym na organie drugiej instancji spoczywa obowiązek ponownego rozpatrzenia całej sprawy, zaś obowiązek uzasadnienia całości rozstrzygnięcia

wynika z treści art. 140 Kpa. Podkreślenia wymaga, że istota postępowania odwoławczego w procesie administracyjnym polega także na usuwaniu przez organ drugiej instancji nieprawidłowości dokonanych przez organ pierwszoinstancyjny w drodze m.in. uchylecia zaskarżonej decyzji w całości albo w części i umorzenia postępowania pierwszej instancji (patrz: art. 138 § 1 pkt 2 Kpa).

Podsumowując Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wskazuje, że przepisy art. 48 ust. 3 pkt 6 oraz art. 49 ust.7 pkt 6 i art. 49 ust. 9 ustawy Prawo przedsiębiorców wskazują na wagę, jaką ustawodawca położył na konieczność określenia w zawiadomieniu o zamiarze wszczęcia kontroli oraz w upoważnieniu zakresu przedmiotowego kontroli. Zamieszczenie zakresu kontroli jest obligatoryjne, a zakaz wykroczenia w toku kontroli poza jej zakres wskazany w upoważnieniu jest jednoznaczny. W ocenie Prezesa UOKiK nie można określenia zakresu przedmiotowego kontroli interpretować rozszerzająco, co miało miejsce po stronie Pomorskiego WIIH w rozpoznawanej sprawie. Analiza przedstawionemu zakresowi przedmiotowemu kontroli dot. „Sprawdzenia prawidłowości oznakowania opakowań jednostkowych produktów biobójczych i wyrobów poddanych działaniu produktów biobójczych, a także sprawdzenie prawidłowości obrotu tymi wyrobami” nie pozostaje w bezpośrednim związku ze sprawdzeniem przestrzegania przez przedsiębiorcę przepisów o gospodarce opakowaniami. Organ podkreśla również, że jeżeli w trakcie wykonywania kontroli pojawi się potrzeba jej rozszerzenia a więc zmiany zakresu przedmiotowego kontroli, to niezbędne stanie się wydanie odrębnego upoważnienia do jej przeprowadzenia. Jak wynika z protokołu kontroli Pomorski WIIH w toku kontroli sprawdzał czy przedsiębiorca wypełnia obowiązki nałożone na niego przepisami ustawy o gospodarce opakowaniami, a zatem niezbędne było wydanie odrębnego upoważnienia do przeprowadzenia kontroli obejmującego zakresem sprawdzanie przestrzegania przez przedsiębiorcę przepisów ww. ustawy. (por. Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego siedziba w Warszawie z dnia 7 marca 2014 r., sygn. V SA/Wa 2022/13).

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdził, iż nie widzi podstaw do utrzymania w mocy decyzji wydanej w oparciu o ustalenia kontroli w prowadzonej w sklepie (...), należącym do przedsiębiorcy (...) prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...). Przeprowadzone postępowanie, potwierdziło bowiem przeprowadzenie kontroli przez organ pierwszej instancji z naruszeniem przepisów art. 49 ust. 9 ustawy Prawo przedsiębiorców, do których stosowania organ kontrolny jest zobowiązany. Artykuł 46 ust. 3 ww. ustawy wskazuje, że dowody przeprowadzone w toku kontroli przez organ kontroli z naruszeniem przepisów ustawy lub z naruszeniem innych przepisów prawa w zakresie kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorcy, jeżeli miały istotny wpływ na wyniki kontroli, nie mogą stanowić dowodu w postępowaniu administracyjnym, podatkowym, karnym lub karnym skarbowym dotyczącym przedsiębiorcy. W związku z powyższym niezbędne stało się uchylenie skarżonej decyzji

Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Gdańsku z 28 czerwca 2021 r., w całości i umorzenie postępowania.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony i Konkurencji i Konsumentów orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Od niniejszej decyzji Stronie nie służy odwołanie, jednakże Strona niezadowolona z niniejszej decyzji może, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia, zwrócić się do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy. Wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy należy złożyć w siedzibie Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów lub przesłać na adres: Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Jednakże jeżeli Strona nie chce skorzystać z prawa do zwrócenia się z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, może wnieść do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie skargę na niniejszą decyzję. Skargę wnosi się za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji Stronie.
3. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym w sprawach dotyczących postanowienia lub decyzji wydanych w trybie wznowienia postępowania administracyjnego, stwierdzenia nieważności, uchylecia lub zmiany albo wygaśnięcia aktu, bez względu na przedmiot sprawy, od Strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stały w wysokości 200 zł.
4. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, Strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane Stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowo-administracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
5. Jednocześnie w trakcie biegu terminu do zwrócenia się z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, Strona może zrzec się prawa do zwrócenia się z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy wobec Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, który wydał niniejszą decyzję. Z dniem doręczenia Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, niniejsza decyzja staje się ostateczna i prawomocna oraz podlega wykonaniu. W przypadku złożenia takiego

oświadczenia, Stronie nie przysługuje prawo do zwrócenia się z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy ani skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Nie jest możliwe skuteczne cofnięcie oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania.

Podstawa prawna pouczenia:

art. 5 § 2 pkt 4, art. 127 § 3, art. 127a, art. 129 § 2, art. 130 § 4 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeksu postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r., poz. 735); art. 29 ust. 1 ustawy z 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2021 r., poz. 275); art. 52 § 3, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r., poz. 2325 z późn. zm.); § 2 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (j.t. Dz. U. Nr 2021, poz. 535).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

(...)